

Απόστολος Λ. Πιερρής

ΓΙΑ ΤΗΝ ΕΠΑΝΑΣΤΑΣΗ ΤΗΣ ΑΥΤΟΓΝΩΣΙΑΣ

Συντρίβοντας Νεολαία και Λαός

το Είδωλο του Ευρώ

κάνουν Πράξη Οικονομικού Ορθολογισμού,

Εθνικής και Πολιτικής Απελευθέρωσης

και Πολιτισμικού Συμβολισμού

*...καὶ τὸ εὐδαιμον τὸ ἐλεύθερον, τὸ δ' ἐλεύθερον τὸ εὐψυχον
κρίναντες, μὴ περιορᾶσθε τοὺς πολεμικοὺς κινδύνους.*

Θουκυδίδης, Περικλέους Επιτάφιος, II, 43, 4

Ὅσοι τὸ χάλκεον χέρι

βαρὺ τοῦ φόβου αἰσθάνονται,

ζυγὸν δουλείας ἅς ἔχωσι·

θέλει ἀρετὴν καὶ τόλμην

ἢ ἐλευθερίᾳ.

Κάλβος, Λυρικά, Ὡδὴ Τετάρτη [XIV], α΄

Στη Δελφική μεγαλοπρέπεια που σου κόβει την ανάσα οι Έλληνες, πολυμερισμένοι και διαφοροποιημένοι όπως πάντα, προσέφευγαν όλοι για να πάρουν χρησμούς από ό,τι καλύτερο είχαν, από τον κάλλιστο εαυτό τους. Και ο Μέγας Άναξ που συνιστούσε την πεμπτουσία του Ελληνισμού τους σήμαινε το μέλλον εξαγνίζοντάς τους το βλέμμα με τελετές εξωτερικές συμβολισμού και εσωτερική αναδίφηση αυτοσυνείδησης:

«Γνῶθι σαυτόν».

Μπορείς να καταλάβεις παρελθόν, παρόν και μέλλον εάν ξέρεις τον εαυτό σου.

Προστακτική ες αεί εξ αιωνιότητος στον χρόνο.

Και να τώρα που το πρόταγμα λειτουργεί και πάλι συλλογικά.

Το πάθος του Λαού οδεύει προς την Ανάσταση. Την Επανάσταση της αυτογνωσίας του Έλληνα.

*** * ***

Η Μεγακρίση λειτουργεί θέλοντας μη θέλοντας λυτρωτικά. Και η Αλήθεια, μόνο η Αλήθεια, σώζει. Στον κίνδυνο δεν παίζεις: νοιώθεις ότι διακυβεύεται ο εαυτός σου. Πρέπει να τον καταλάβεις κατά πλάτος και βάθος. Το ένστικτο γίνεται υπό την άγια πίεση του κινδύνου φως αυτοσυνείδησίας.

*Πρὶν πάψ' ἢ μεγαλόψυχη πνοὴ χαρὰ γεμίζει·
 ἄστραψε φῶς, κ' ἐγνώρισεν ὁ νιὸς τὸν ἑαυτό του·
 οἱ κόσμοι γύρου ν' ἄνοιγαν κορῶνες νὰ τοῦ ρίξουν,*

Σολωμός, “Ο Πόρφυρας”, Απόσπασμα 8 (Τωμαδάκης)

Αυτό πήγε να γίνει στην Επανάσταση. Το αίσθημα που σφυρηλατήθηκε από τον αγώνα των Κλεφτών και των Αρματωλών άναψε τη σπίθα της αυτογνωσίας και του αυτοπροσδιορισμού. Αλλά καπελώθηκε από τον Ευρωπαϊσμό. Και θάφτηκε μετά τη δολοφονία του Κυβερνήτη. Ο Οποῖος δεν αφέθηκε να ολοκληρώσει τον δικαιωματικό ρόλο του ως *pater patriae*.

Η Επανάσταση του 1909 άνοιξε τον δρόμο για να εκπληρωθούν οι ανικανοποίητοι πόθοι του Ελληνικού Λαού. Οικονομική χρεωκοπία, στρατιωτική συντριβή, παράτες των πρώτων σύγχρονων Ολυμπιακών αγώνων και ατέρμων μεταρρυθμιστική λογοδιάρροια του πολιτικού κατεστημένου της φαυλοκρατίας, όλη η αρρώστια της Ελληνικής ταπείνωσης, οδήγησαν στην Επανάσταση. Η νέα πολιτική ηγεσία δεν στάθηκε στο Καποδιστριακό ύψος. Παρά τη δημιουργική ανάπτυξη της εξωτερικής πολιτικής, δεν είχε την αρετή και τόλμη να προχωρήσει στην ικανοποίηση της λαϊκής απαίτησης για ανατροπή των εσωτερικών δομών του κατεστημένου της Ολιγαρχίας. Μεταρρυθμίσεις χωρίς αρχές αναδόμησης του κοινωνικού, οικονομικού, πολιτειακού και πολιτικού συστήματος είναι απάτη. (Ο Σόλων και ο Κλεισθένης δείχνουν τον δρόμο επ' αυτού. Ο Καποδίστριας επανέλαβε, τονίζοντας, το θέμα όταν απεκάλεσε «καταγέλαστον τύπον» ένα Σύνταγμα που θα εθεσπίζετο πριν ισχύσει η κληρουχική διάταξις και η διανομή των εθνικών γαιών στους άκληρους πολίτες). Το κίνημα του 1935 αποτελεί τη νέμεση για την ανεπάρκεια του 1909-10. Πάλι ο Λαός προδόθηκε.

Στην Κατοχή, για μια ακόμη φορά, η Αντίσταση δημιούργησε την ζύμη της αυτογνωσίας. Εθνικό και κοινωνικό συνέπεσαν και πάλι και ταυτίστηκαν. Αλλά το λαϊκό αίσθημα καπελώθηκε από το ψευδοδίλημμα της απάτης. Προδόθηκε ο Λαός. Και έφθασε να μάχονται Έλληνες Έλληνες για ξένους αχυρώνες. Το ανθελληνικό εσωτερικό Καθεστώς διατηρήθηκε υπό τη σημαία της Πατρίδας και της Παράδοσης. Το Κατεστημένο από δω και από κει λειτούργησε εν συνεχεία αντικειμενικά, πέραν προθέσεων του ενός ή του άλλου των ηγεσιών, για να σβήσει η σπίθα της αυτογνωσίας και του αυτοπροσδιορισμού.

Η Σκλαβιά του σκότους κρατάει ακόμα από τότε: το Καθεστώς έχει φυλακίσει τον Έλληνα σε Λαβύρινθο θολής αυτεπίγνωσης. Έκανε και κάνει τα πάντα για να τον μεταλλάξει εξευρωπαϊζοντας τον. Αλλά το ένστικτο του Λαού μένει φυσικά αλώβητο και αδιάφθορο και απρόσβλητο.

Και τώρα; Έχουμε οικονομική χρεωκοπία με διασωλήνωση δουλείας, στρατηγικό αφανισμό της χώρας όπου οι πραγματικές δυνάμεις την παρακάμπτουν ως λεπρό, είχαμε φιέστες ολυμπιακές (ύβρη προς το αρχαίο πνεύμα) και φούσκες κίβδηλης ανωτερότητας και γελοίας ευπορίας – όλα τα στοιχεία είναι στη θέση τους για την νέα και τελειωτική *Επανάσταση της Ελληνικής Αυτογνωσίας*.

* * *

Ζούμε στη χώρα αποκαλυπτικές στιγμές.

Η οδύνη του περιούσιου Λαού και οι ευχές των Ηρώων του Ελληνισμού έφτασαν στον Απόμακρο Κοντινό. Ο Παιάνας γράφτηκε και

σαν από ράβδο αρχιμουσικού καθοδηγούμενες οι ιστορικές εξελίξεις εκτελούν τη συμφωνία της Ελληνικής αυτοσυνειδησίας.

Ο Έλληνας έλκεται από τον Εκάεργο και ωθείται από τις Ερινύες να αναγνωρίσει τον εαυτό του.

Όλα συντείνουν προς αυτό. Τα μείζονα συγκεφαλαιώνονται σε δυο μέγιστα: στην Κρίση της Ευρώπης και την «Παρακμή της Δύσης» που έχει φυγοκεντρίσει την Γηραιά σε υποβαθμιζόμενη περιφέρεια αντί του δυναμικού κέντρου των παγκόσμιων εξελίξεων αφ' ενός, και στον έσχατο εξευτελισμό του Καθεστώτος της Χώρας αφ' ετέρου.

Ο ΝεοΕλληνισμός πάσχει θανάσιμα από το αρχέγονο αμάρτημά του: στήθηκε και συνεχίσθηκε λάθος. Και το αρχικό λάθος έχει καταλήξει, όπως ήταν φυσικό, σε τιτανικό κακό.

Το συστατικό λάθος του ΝεοΕλληνισμού είναι ο Ευρωπαϊσμός. Υιοθετήθηκε η μίμηση του αλλότριου αντί της επινόησης του οικείου.

Το ΝεοΕλληνικό Κράτος ιδρύθηκε με το σκληρό οργανωτικά Γερμανικό Μοντέλο επί Όθωνος. Η Δυναστεία των Γλύξμπουργκ επιχείρησε να του δώσει φιλελεύθερο Αγγλικό χαρακτήρα. Η διαλυτική δράση του Γαλλικού παράγοντα είναι φανερή στον επιπολάζοντα ρηχό διαφωτισμό της ΝεοΕλληνικής ψευδοδιανόησης και, πολιτικά, από τον Κωλέττη μέχρι τον Τσίπρα.

Παρά τις προθέσεις των Ευρωπαίων καθοδηγητών, το ισχυρό κεντρικό κράτος που αρχικά οικοδομήθηκε μετέπεσε ευθύς σε όργανο ενός Καθεστώτος εγχώριας ολιγαρχίας. Το Πνεύμα των Βουνών καταπνίγηκε – τότε παραμερίζοντας τον ρόλο των Οπλαρχηγών και το ένστικτο των παλικάριών της Επανάστασης, ένα και ένα τέταρτο αιώνα μετά υποτάσσοντας τη λαϊκή αντίδραση κατά του συνεργαζόμενου εσωτερικού καθεστώτος κατά το Έπος της Αντίστασης σε αλλότριες ιδεολογικές προτεραιότητες.

Από την αρχή προσδιορίστηκαν οι ουσιώδεις χαρακτήρες της τερατογένεσης.

(α) Πελατειακό Κράτος στην υπηρεσία μιας φεουδαρχικά δομημένης ολιγαρχίας,

(β) εθελοδοουλία προς τους Ευρωπαίους κυρίους της ολιγαρχίας

και (γ) ιδεοληπτικός εθνικισμός προς τη γεωπολιτική περιφέρειά μας.

Παραβιάστηκε έτσι κατάφωρα ο θεμελιώδης κανόνας για την έναρξη κάθε νέας ανθρώπινης συλλογικότητας.

Στην αρχή κάθε εγχειρήματος χρειάζεται μέγιστη προσοχή στις αρχές από τις οποίες εμφορείται και στις δομές που θα εκφράσουν τις συστατικές αυτές αρχές του. Πολύ περισσότερο ισχύει ο κανόνας αυτός για τη συγκρότηση μιας κοινωνίας σε Κράτος.

Ο Λυκούργος βρήκε το σύστημα που ταίριαζε στις χρυσές ορδές των ατίθασων ορεσίβιων νεαρών Δωριέων όταν εγκαταστάθηκαν στον Ευρώτα υπό τη μεγαλειώδη περιωπή του Ταϋγету. Και έτσι άρχισε όχι μόνο η άνοδος της Σπάρτης στην πολιτικοστρατιωτική ηγεμονία του Ελληνικού κόσμου, αλλά και η ανάπτυξη ουσιωδών μορφών του αρχαϊκού πνεύματος, της μελικής ποίησης και της μνημειακής γλυπτικής, της λατρείας του Κάλλους και της λειτουργικότητάς του στον χορό, στην άθληση και στον πόλεμο. Ο κοινωνικός και πολιτειακός «Κόσμος» της Σπάρτης έγινε και θεσπίστηκε έτσι ώστε να εκφράζει την ψυχή του Λαού – και ο Λυκούργος θεοποιήθηκε. Καμία μίμηση αλλά καθαρός αυτοπροσδιορισμός.

Το σύστημα να ταιριάζει προς την φύση και τον χαρακτήρα των «συστηματοποιούμενων». Με αυτό τον τρόπο παύει να είναι τεχνητός μηχανισμός επιβολής και γίνεται πολλαπλασιαστής της κοινωνικής δυναμικής ως φυσική επέκταση των συστατικών δομών

του λαϊκού βιώματος. Έτσι η σφριγώσα αναρχική ενέργεια, αυτονόητος οργασμός του όντος αυθόρμητα δρώντος υπέρ εαυτού, και πληθύνουσα στην ακμάζουσα ψυχή της νεότητας, μετουσιώνεται, χωρίς απώλεια δυναμικού, σε αριστεύουσα μορφοποιό δημιουργικότητα, και η ανοδική έλιξ αρχίζει να λειτουργεί που μετατρέπει την κοινωνία του λαού σε πολιτισμικό όλον υπερβατικό προς το άθροισμα των ατόμων που κατά την διαδοχή των χρόνων την αποτελούν.

Ευτυχής σειρά σοφών μεταρρυθμιστών ηγετών, πιστών εκφραστών της ενδόμυχης λαϊκής βούλησης, συνεργούντων ως από σχεδίου στην οικοδόμηση της μορφής της Αθηναϊκής Δημοκρατίας (της οποίας ελευθερότερο σύστημα δεν προσεπινοήθηκε στην ανθρώπινη ιστορία) – Σόλωνος και Κλεισθένη και Θεμιστοκλή – έθεσε τα θεμέλια του κλασσικού θαύματος της Αθήνας του Χρυσού Αιώνα. Καμία μίμηση, αλλά υπερήφανος αυτοπροσδιορισμός:

Χρώμεθα γὰρ πολιτεία οὐ ζηλούση τοὺς τῶν πέλας νόμους, παράδειγμα δὲ μᾶλλον αὐτοὶ ὄντες τινὶ ἢ μιμούμενοι ἑτέρους.

(Θουκυδίδης, Περικλέους Επιτάφιος, II, 37, 1).

Οι πατέρες της Αμερικανικής Δημοκρατίας, Ευρωπαίοι την καταγωγή, δεν αντέγραψαν κανένα Ευρωπαϊκό σύστημα όταν δρομολογούσαν τα προφανή πεπρωμένα του Λαού τους («Manifest Destiny»), αλλά ταίριαξαν τέτοιο που να ικανοποιεί την ψυχή των αδέσμευτων καουμπόϋδων, το πνεύμα των ορίων και των ανοικτών οριζόντων πέρα από τα όρια, από τις ανατολικές αρχικές προσβάσεις των Ευρωπαίων αποίκων στα Μεσοδυτικά αχανή πεδία και εκείθεν προς νότο και δύση, περαιτέρω και περαιτέρω, προσωτέρω και προσωτέρω. Η

επιτυχία του έργου τους αφηρώϊσε. Εις αντιπαράβολή, το πνεύμα της Γαλλικής Επανάστασης δεν βρήκε μορφή επιτυχίας ούτε ως Επαναστατική Δημοκρατία ούτε ως Επαναστατική Αυτοκρατορία ούτε ως Κατεστημένη Μοναρχία ούτε πάλι ως Κατεστημένη Δημοκρατία. Και η Γαλλία κατρακυλά στην κλίμακα ισχύος της ιστορίας από το τέλος του 18^{ου} αιώνα μέχρι σήμερα στις αρχές του 21^{ου}.

Ο Καποδίστριας γνώριζε πώς να φτιάξει σύστημα ταιριαστό στον χαρακτήρα του Λαού. Στην Ελβετία δεν μιμήθηκε άλλων δομές, αλλά εφήυρε αυτό που οι ανυπόταχτοι ορεινοί του κέντρου της Ευρώπης θα οικειώνοντο. Η Ελλάδα περίμενε με αυτόν τον επιτυχή αυτοπροσδιορισμό της. Το νήμα όχι μόνο της ζωής του αλλά της μοίρας του ΝεοΕλληνικού βίου κόπηκε. Έκτοτε βασιλεύει ο ετεροπροσδιορισμός, η μίμηση, ο πιθηκισμός. Ιδού το αρχέγονο άγος του ΝεοΕλληνισμού, αθεράπευτο χωρίς επαναστατική τομή ασυνέχειας. Το άγος από το οποίο επιζεί το διεφθαρμένο παρασιτικό Καθεστώς και το οποίο πληρώνει ο Ελληνικός Λαός.

* * *

Τώρα το Άνυσμα της Ιστορίας οδηγεί «ύπερτάτα χερί» προς την Επαναστατική αυτοσυνειδησία του Ελληνισμού. Και συνεπώς προς τον αυτοπροσδιορισμό του. Η πορεία έχει τρεις διατάσεις. Και μία εστία πρακτική και συμβολική στην παρούσα συγκυρία, όπου συγκλίνουν οι δυναμικές των τριών θεμελιωδών παραμέτρων και επικεντρώνεται η δυναμική του πεδίου εθνικής και κοινωνικής δράσης.

Και διακηρύσσω πρώτα το εστιακό σημείο που παρέχει το απόλυτο κριτήριο αξιολόγησης και επιλογής, διαβούλευσης και απόφασης, σκέψης και πράξης.

Και αυτό είναι η έξοδος της Ελλάδας από την Ευρωζώνη και η υιοθέτηση εθνικού νομίσματος.

Όλα τώρα κρέμονται από αυτό.

Και αυτό είναι μονόδρομος.

Θα γίνει γιατί είναι αναγκαίο να γίνει.

Να τώρα οι τρεις διατάσεις του ζητήματος.

Το ζήτημα ξεκίνησε ως οικονομικό. Η είσοδος της Ελλάδας στην Ευρωπαϊκή Νομισματική Ένωση αποτέλεσε ένα ακόμα λάθος υπερευρωπαϊσμού που ήταν μαθηματικώς (και οικονομικώς) βέβαιο ότι θα οδηγούσε σε μεγάλα κακά. Κατέληξε μέσα σε μια 7ετία στον όλεθρο. Η Ελλάδα χρεωκόπησε και διασωληνώθηκε. Ευρίσκεται τώρα για 6 κοντά χρόνια σε καταστολή (ύφεση), χωρίς πρόσβαση στις αγορές με συμπιεζόμενο εισόδημα ενώ το ολιγαρχικό κεφάλαιο, ιδίως στον χρηματοπιστωτικό τομέα όπως και στον λοιπό της κρατικής διαπλοκής, πάντοτε προστατευόμενο από την Μαφία του Καθεστώτος, τώρα υπό τις δεινές συνθήκες όχι απλώς προφυλάσσεται αλλά ενισχύεται εις βάρος της Κοινωνίας.

Η Ελλάδα δεν έχει ελεύθερη οικονομία. Βρίσκεται κάτω από την μπότα της οικονομικής ολιγαρχίας του Καθεστώτος που ελέγχει το Κράτος. Δεν θα μπορούσε σε ελεύθερη οικονομία να επανακεφαλαιοποιούνται γενναία και επανειλημμένα ιδιωτικές Τράπεζες με κρατικό χρέος. Ούτε να μοιράζεται σε τσιφλίκια το πλιάτσικο Κυπριακών Τραπεζών. Ούτε να διενεργούνται δημόσια έργα καταφανώς άσχετα προς την εθνική οικονομική πραγματικότητα στα ποσοτικά και ποιοτικά χαρακτηριστικά της. Ούτε να εκπέμπουν την εφιαλτική και δηλητηριώδη προπαγάνδα του τρόμου ιδιωτικά συστημικά ΜΜΕ στην

κατάσταση που βρίσκονται. Ούτε να επικαλούνται την επιχειρηματικότητα αυτοί που εννοούν τη βιομηχανία του νοσηρού αέρα της διαπλοκής. Ούτε να αποχωρούν από την χώρα μεγάλες ξένες και οι υγιείς Ελληνικές επιχειρήσεις. Ούτε να ξεπουλιέται πολύτιμη αλλά αζήτητη δημόσια περιουσία που έτσι κατά βάση χαρίζεται με διακρατικές συμφωνίες νεοαποικιακού χαρακτήρα υπό την πρόφαση της ιδιωτικοποίησης! Και ούτω καθ' εξής ad libitum.

Στην Ελλάδα δεν υπάρχει ελεύθερη οικονομία γιατί τα πάντα διανέμονται κατά διαφθορά, δεν κερδίζονται κατ' αξίαν. Στη θεωρία της ελεύθερης οικονομίας δεν νοείται εργασιακή απελευθέρωση χωρίς κεφαλαιακή απελευθέρωση. Ο ανταγωνισμός είναι εκεί οξύτατος στο κεφάλαιο. **Εργασιακή απελευθέρωση με κεφαλαιακή προστασία κατά τα προνόμια της διαπλοκής είναι ο ορισμός της ολιγαρχίας και η απόλυτη διαστρέβλωση της πραγματικά ελεύθερης οικονομίας.** Δεν είναι μόνο θέμα συμπίεσης της εργασίας. Είναι και ταυτόχρονα θέμα καταστροφής της μεσαίας τάξης. Είναι ακόμη και θέμα αποτροπής και αποδίωξης της μεγάλης πραγματικής, παραγωγικής επενδυτικής δραστηριότητας, βιομηχανικής ή στις υπηρεσίες. Και τα τρία υπέρ της δοτής επιχειρηματικότητας της διαπλοκής με επίκεντρο την σεσημασμένη στενή και φεουδαρχική φαύλη ολιγαρχία της ανικανότητας.

Η έξοδος της Ελλάδας από την Ευρωζώνη είναι απαραίτητη προϋπόθεση μιας ορθολογικής οικονομικής πολιτικής. Και επί πλέον, το εθνικό νόμισμα είναι σαν τον εθνικό στρατό: αυτά δεν εκχωρούνται χωρίς κατάργηση της εθνικής ανεξαρτησίας και κυριαρχίας. Η συρρίκνωση και κατάλυση της Δημοκρατίας επίσης ακολουθεί.

Η χώρα έχει συντριβεί οικονομικά. Έχει καταρρεύσει και υπάρχει μόνο «χάρη» σε τεχνητή υποστήριξη που μεγενθύνει σωρευτικά το πρόβλημα. Δανεισμός αυξανόμενος για αποπλήρωση δανείων και

επανακεφαλαιοποιήσεις τραπεζών στην περίπτωση ενός στρεβλού και διεφθαρμένου και αντιπαραγωγικού οικονομικού συστήματος, όπως είναι αυτό του ΝεοΕλληνικού αποτυχημένου Κράτους, είναι ο εγχειριδιακός ορισμός της οικονομικής παραφροσύνης. Εκτός εγχειριδίων όμως, στον πραγματικό κόσμο, το φαινόμενο έχει λογικώτατη εξήγηση: το Καθεστώς μιας ολιγαρχικής μαφίας επιβάλλει μέσω της ελεγχόμενης από αυτό Κρατικής εξουσίας την οικονομική παραφροσύνη υπέρ των παρασιτικών συμφερόντων του εις βάρος της κοινωνίας του Λαού.

Χρειάζεται παραγωγική ανασυγκρότηση για να σταθεί οικονομικά η Ελλάδα στα πόδια της.

Και για να αρχίσει ταχύρρυθμη δημιουργική διαδικασία παραγωγικής ανασυγκρότησης, απόλυτα προαπαιτούμενα είναι:

1) Η διαγραφή του 80% του χρέους (να τιμηθούν μόνο βασικά οι υποχρεώσεις προς το ΔΝΤ, για να έχουμε πρόσβαση στην αρωγή του όταν και όπως μια Κυβέρνηση του Λαού και όχι του Καθεστώτος επεξεργασθεί το γενικό πλάνο οικονομικής πολιτικής).

2) Η έξοδος από το Φρενοκομείο της Ευρωζώνης που έτσι κι αλλιώς μετεξελίσσεται σε Γερμανική ζώνη για να επιβιώσει. Το Ευρώ όπως σχεδιάστηκε δεν είναι βιώσιμο.

3) Η οξεία εφάπαξ υποτίμηση του εθνικού νομίσματος.

4) Η Εσωτερική Σεισάχθεια κατά το Σολώνειο πρόσωπο. (Για να ανακουφισθούν τα πιεζόμενα στρώματα της κοινωνίας, να απελευθερωθεί η οικονομική δραστηριότητα και να αναδιανεμηθούν οι πόροι από τους αεριτζήδες στους δημιουργούς).

5) Η Εθνικοποίηση των προβληματικών ιδιωτικών χρηματοπιστωτικών ιδρυμάτων για όσο διάστημα χρειάζεται να ανορθωθεί και να δυναμώσει η παραγωγική λειτουργία και να σταθεροποιηθεί υγιές χρηματοπιστωτικό περιβάλλον.

Με τα πέντε αυτά προαπαιτούμενα μπορεί να ξεκινήσει το εγχείρημα της παραγωγικής ανασυγκρότησης της χώρας. Στο πρώτο στάδιο αυξημένη θα είναι η ανάγκη ορθολογικής κατεύθυνσης και ενίσχυσης της προσπάθειας. Τέτοια κατευθύνουσα και ενισχύουσα ορθολογική ροπή σημαίνει βαρύνοντα ρόλο συνολικού σχεδίου κρατικής παρέμβασης, ιδίως στους μείζονες τομείς στρατηγικής σημασίας. Αυτό δεν είναι ασύμβατο προς τις αρχές της ελεύθερης οικονομίας. Στον άρρωστο δεν εφαρμόζεται η δίαιτα και αγωγή του υγιούς, αλλά το πνεύμα της υγείας καθοδηγεί την ειδική αντιμετώπιση της νόσου του με σκοπό τη σταθερότερη ανάρρωσή του.

Η περίοδος αυτή ταχύρρυθμης παραγωγικής ανασυγκρότησης ώστε να σταθεί στα πόδια της και να αρχίσει να παίρνει τα πάνω της η εθνική οικονομία, θα θέσει εξ αντικειμένου το πρόβλημα των οδηγιών, του βαρύτερου κανονιστικού πλαισίου και του γενικού παρεμβατισμού της Ευρωπαϊκής Ένωσης. **Βραχυπρόθεσμα η προσπάθεια της Μ. Βρετανίας να αλλάξει το σχετικό καθεστώς της Ε.Ε. είναι ιδιαίτερα ευπρόσδεκτη και πρέπει η Ελλάδα να συστρατευθεί.** Όλες οι επιλογές μεσοπρόθεσμα είναι ανοικτές, χωρίς ταμπού και φετίχ.

Ωστε η έξοδος της Ελλάδας από την Ευρωζώνη είναι θέμα οικονομικού ορθολογισμού από όποια άποψη και αν εξετασθεί. Άρα είναι μονόδρομος η διαδικασία εξόδου. Το μόνο ερώτημα έγκειται στο πως θα συντελεσθεί αυτή η αναπόφευκτη έξοδος. Η βέλτιστη λύση του προβλήματος για την χώρα είναι προφανώς η έξοδος να γίνει συντεταγμένα, με πλήρη σχεδιασμό από την πλευρά της Ελλάδας, χωρίς ιδιαίτερη ρήξη προς τους σημαντικότερους εταίρους, αλλά με δημιουργική συνέργεια προς τις ισχυρές Δυνάμεις του παγκόσμιου γίγνεσθαι οι οποίες από διαφορετική σκοπιά η κάθε μία βλέπουν με καλό μάτι την μετεξέλιξη του Ευρώ σε μια ισχυρή και σκληρή Γερμανοκεντρική νομισματική ένωση.

Και από την πρώτη οικονομική, στην δεύτερη γεωπολιτική διάταξη του εθνικού θέματος της Μεγακρίσης. Με φυσική ακολουθία το οικονομικό πρόβλημα οδηγεί στο ζήτημα της ιεράρχησης των στρατηγικών προσανατολισμών της χώρας και συμπλέκεται με αυτό.

Γεωπολιτικά η Ελλάδα δεν ανήκει στην Ευρώπη, αλλά στο **ΒαλκανοΜικρασιατικό πεδίο** με τις δυναμικές εξακτινώσεις του στη Μέση Ανατολή, στην Κασπία και στην Υπερβαλκανική Κεντρική και Ανατολική Ευρώπη. Γεωγραφικά το πεδίο αυτό ορίζεται από δυο χερσονήσους, του Αίνου στη (γεωγραφική) Ευρώπη και την Ανατολία στην Ασία και δυο θάλασσες, την Ανατολική λεκάνη της Μεσογείου και τον Εύξεινο Πόντο. **Ως φαινόμενο μακράς διαρκείας ο ΒαλκανοΜικρασιατικός γεωπολιτικός χώρος είναι ευσταθέστερος και δυναμικότερος του Ευρωπαϊκού.** Όντως η οικεία μας περιφέρεια πάλι ανασυγκροτείται, και μετά την κατάρρευση της Σοβιετικής Ένωσης και τη μετάπτωση του Παγκόσμιου Συστήματος σε μονοπολικό, βαίνει ολοταχώς εις ανάκτηση του ιστορικού της πολυδύναμου και βαρυσήμαντου ρόλου. Το μέλλον μέσα στο διαμορφούμενο παγκόσμιο σύστημα «κατά την του χρόνου τάξη» και το Άνυσμα της Ιστορίας, ανήκει στην περιφέρειά μας και όχι στην παραπαίουσα ιστορική «Ευρώπη». Ούτως ή άλλως η γεωγραφία ορίζει τη στρατηγική μιας χώρας (Μέγας Ναπολέων). **Απλά τονίζω ότι αυτό που μας συμφέρει συμπίπτει όλο και περισσότερο με τις καλύτερες σχέσεις στο εξελισσόμενο Παγκόσμιο Σύστημα – τόσο όσον αφορά την οικονομία όσο και τη γεωστρατηγική.**

Το ίδιο βασικό θεώρημα, ότι ο Ευρωπαϊσμός βλάπτει τα ζωτικά συμφέροντα της Ελλάδας, αποδεικνύεται και αρνητικά αντιστρόφως. Το στρατηγικό Δόγμα της χώρας από το 1954-1955 είναι η απόλυτη προτεραιότητα της Ευρωπαϊκής Σχέσης στην γεωστρατηγική της Ελλάδας. Αυτό μας έχει ζημιώσει ανυπολόγιστα, προκαλώντας βαθειά

στρατηγική εξουθένωση και πλατειά απομόνωση με δραματικές συνέπειες. (Η σημασία, λένε και σπουδαιότητα, των τωρινών υποτιθεμένων σχέσεων με Ισραήλ και Αίγυπτο εμπίπτει στην σφαίρα των φαντασιώσεων). Η ιδεοληψία της παραμονής στην Ευρωζώνη «αντί πάσης θυσίας» αποτελεί την *reductio ad absurdum* του Ευρωπαϊστικού Δόγματος, το οποίο, πριν (δ) προκαλέσει την οικονομική καταστροφή της περιόδου που ζούμε, (α) είχε αποδομήσει την πρώτη μεταπολεμική συγκρότηση ΒαλκανοΜικρασιατικής συνέργειας (με διάρρηξη του Σιδηρού Παραπετάσματος) η οποία είχε δρομολογηθεί με την Τριπλή Συνθήκη Φιλίας, Συνεργασίας και Συμμαχίας του 1953-1954 μεταξύ Ελλάδας, Τουρκίας και Γιουγκοσλαβίας, (β) ωδήγησε κατά στάδια στις ολέθριες εξελίξεις στο Κυπριακό που διαρκούν μέχρι σήμερα και είναι ανεπανόρθωτες αν δεν αλλάξει το Στρατηγικό Δόγμα, και (γ) εκμηδένισε τις δυνατότητες δημιουργικής Ελληνικής επιρροής στις βαλκανικές εξελίξεις μετά την κατάρρευση της Σοβιετικής Ένωσης, και ειδικότερα αποσταθεροποίησε τα ΒορειοΔυτικά Βαλκάνια προκαλώντας αδυναμία στην περιοχή των ορίων του ΒαλκανοΜικρασιατικού προς το Ευρωπαϊκό γεωπολιτικό πεδίο, - για να αναφέρω τις σημαντικότερες επιπτώσεις της ολέθριας Ευρωπαϊστικής ιδεοληψίας.

Συμπέρασμα πρώτο λοιπόν: οικονομικά και γεωστρατηγικά συμφέροντα της Ελλάδας ευρίσκονται σε θετική ανάδραση. Ένα το κρατούμενο.

Προχωρώ στην τρίτη διάταξη του ΝεοΕλληνικού Ζητήματος.

Η μορφή ενός Κράτους πρέπει να αντιστοιχεί στον χαρακτήρα του Λαού για να υπάρξει πρόοδος. Η Κοινωνία γίνεται Κράτος για να μεγιστοποιήσει την αποτελεσματικότητα των πολιτών της, που σημαίνει ότι χρειάζεται ένα σύστημα δομών, πρακτικών, αρχών και κινήτρων τέτοιο ώστε να προκαλεί και προσκαλεί τα άτομα να φτάνουν στα όρια

των ικανοτήτων τους. Αποτυχία σε αυτή τη συγκρότηση της κοινωνίας σε Κράτος σημαίνει υπολειτουργία των μελών του συλλογικού όλου, άρα αποτυχία του συνόλου. Όταν δε η λανθασμένη συγκρότηση του Κράτους έχει εδραιώσει ένα Καθεστώς που δρα ξεχωριστά και αντίθετα προς την Κοινωνία του Λαού, τότε η υπολειτουργία του Λαού γίνεται εθελοκακία.

Αθηναῖοι μὲν νυν ἡῤῥηξαντο· δηλοῖ δὲ οὐ κατ' ἐν μοῦνον ἀλλὰ πανταχῇ ἡ ἰσηγορίη ὥς ἐστὶ χρῆμα σπουδαῖον, εἰ καὶ Ἀθηναῖοι τυραννεύμενοι μὲν οὐδαμῶν τῶν σφέας περιοικέοντων ἦσαν τὰ πολέμια ἀμείνους, ἀπαλλαχθέντες δὲ τυράννων μακρῷ πρῶτοι ἐγένοντο. δηλοῖ ὧν ταῦτα ὅτι κατεχόμενοι μὲν ἐθελοκάκεον ὥς δεσπότη ἐργαζόμενοι, ἐλευθερωθέντων δὲ αὐτὸς ἕκαστος ἑωυτῷ προεθυμέετο κατεργάζεσθαι.

Ηρόδοτος V, 78

[«Οἱ Ἀθηναῖοι μὲν τότε μεγάλωναν σε δύναμη [μετά την απελευθέρωσή τους ἀπὸ την τυραννία των Πεισιστρατιδῶν και την ολιγαρχία των Γενῶν]. Πράγμα που κάνει φανερό ὅτι ὄχι μόνο ἀπὸ μια ἀποψη, ἀλλὰ ἀπὸ κάθε ἀποψη ἡ Ἰσηγορία [το δικαίωμα ἐλεύθερου λόγου ἐπὶ ἴσοις ὅροις και ἐξίσου σε ὅλους] εἶναι κάτι σπουδαῖο, ἀφού οἱ Ἀθηναῖοι ὑπὸ το καθεστῶς μὲν της Τυραννίας δεν μπορούσαν να ἐπιβληθούν οὔτε στους περιοίκους τους, ἀφότου ὁμως ἀπαλλάχθηκαν ἀπὸ το τυραννικό καθεστῶς ἐγιναν πρῶτοι στη δύναμη γενικά και με ἀπόσταση ἀπὸ τους δεύτερους. Μας λένε λοιπόν αὐτά καθαρά ὅτι ὑπὸ μὲν καθεστῶς ἐσωτερικῆς κατοχῆς εθελοκακούσαν [ἦσαν χειρότεροι ἀπὸ αὐτό που θα μπορούσαν να εἶναι] γιατί ἐργαζόντουσαν πρὸς χάρη του Δεσπότη, ὅταν ὁμως ἐλευθερώθηκαν ο καθένας ἐσπευδε πρόθυμα να φέρει εἰς πέρας το ἔργο του γιατί δούλευε για τον εαυτό του».]

Και για να συγκεκριμενοποιήσω το θέμα, δεν εἶναι ἀποδεκτό να εἶχαν οἱ Ἕλληνες πλατύτερο και βαθύτερο φυσικό καταμερισμό ἔργου, περισσότερη διαφοροποίηση κανόνων και μεγαλύτερη αξιοποίηση των συγκριτικῶν πλεονεκτημάτων τους κατὰ τόπους και λαϊκές παραδόσεις,

επί Οθωμανικής Αυτοκρατορίας από ό,τι επί Ευρωπαϊκής Ένωσης. Συγκρίνετε την παρούσα καταβαράθρωση προς την σφύζουσα τότε δραστηριότητα τεχνιτών στα Γιάννενα ή τη Στεμνίτσα, κτιστάδων στα Λαγκάδια, Συνεταιρισμών στα Αμπελάκια, πυριτιδοποιΐας στη Δημητσάνα, μεγάλης γεωκτημοσύνης στη Θεσσαλία ή την Αχαΐα, κηπευτικών στη Λέσβο, ναυτικών και εμπορικών επιτευγμάτων στο Γαλαξίδι ή την Ύδρα – ακόμη και η μικρή Ικαρία απελάμβανε ιδιαίτερο καθεστώς κατάλληλο δί'εαυτήν.

Δεν έχουμε βρει τον σφυγμό του Λαού στο ΝεοΕλληνικό Κράτος, γιατί αυτό στήθηκε και διαφεντεύεται «Ευρωπαϊκά», κατά μίμηση που οδηγεί στην εξάρτηση και την υποτέλεια υπέρ άλλων και όχι κατά αυτοπροσδιορισμό προς βέλτιστο αποτέλεσμα υπέρ εαυτού.

Και υπέρ πάντα: στον Ελληνικό χαρακτήρα δεν ταιριάζει η ομογενοποίηση. Θέλει ο Έλληνας ευρύ φάσμα δυνατοτήτων για να ασκήσει αποδοτικά τη δημιουργικότητά του, που αποτελεί μείζον συγκριτικό του πλεονέκτημα. Χρειάζεται βαθύ πεδίο ελευθερίας για να αποδείξει την αξία του.

Και λόγοι ταιριαστής εθνικής μορφής στη συγκρότηση του Κράτους των Ελλήνων συνεργούν στο ίδιο επίταγμα, όπως οι οικονομικοί και γεωστρατηγικοί: στον αυτοπροσδιορισμό της Ελλάδας. Αυξάνεται η δυναμική της θετικής ανάδρασης μεταξύ των απαραίτητων όρων για την αναγέννηση της Ελλάδας υπέρ του Λαού.

Δύο τα κρατούμενα.

Πάνω από όλα την ταυτότητα μιας Χώρας και ενός Λαού ορίζει ο πολιτισμός, υψηλός και λαϊκός ένα και το αυτό, ο πρώτος άνθος του δεύτερου, και τούτος ρίζα του πρώτου, η ταυτότητα μορφής και βιώματος σε δημιουργίες του νου και του ένστικτου.

Και ο πολιτισμός αποκαλύπτει διαυγέστερα ποιο είναι το συστατικό πρόβλημα του ΝεοΕλληνισμού που τον έχει κάνει να

καταλήξει στην τερματική αποτυχία του σήμερα. Υπάρχουν δυο πολιτισμικά συστήματα στην Ελλάδα ανεπικοινωνήτα εν πολλοίς μεταξύ τους και παντελώς ασύμβατα.

Η Δημοτική Παράδοση δεν αφέθηκε να γονιμοποιήσει υψηλό πολιτισμό: η παρακαταθήκη του Σολωμού αλλοιώθηκε και εν συνεχεία εκμηδενίστηκε υπό την επήρεια του μιμητικού Ευρωπαϊσμού. Η ψυχή του Λαού βρήκε διέξοδο σε λαϊκά μονοπάτια που ξεστράτισαν και υποβαθμίστηκαν, καλύπτουν δε στην καλύτερη περίπτωση στοιχειώδεις ανάγκες χωρίς το αναγκαίο εγερτήριο σάλπισμα, τη θεία διέγερση από δημοτικό τραγούδι σε ύστερους Σολωμικούς στίχους. Για γονιμοποίηση του ΝεοΕλληνισμού από τον έτερο πυλώνα, αυτόν της κλασσικής παράδοσης, ούτε λόγος βεβαίως να γίνεται. Όταν κατήντησε να θεωρηθεί η «Ευρώπη» οδός προς την κλασσική περιωπή!

Από τα δύο πολιτισμικά συστήματα, το ένα, το γηγενές και αυτοπροσδιοριζόμενο, ο Σολωμός και ο Κάλβος, βυθίστηκαν στο ένστικτο του Λαού όπου και διασώζονται. Το άλλο, το επείσακτο και πιθηκικό, επιβλήθηκε δια της βίας στη Χώρα, το Ευρωπαϊκό, που πήρε ακριβώς λόγω της ακαταλληλότητάς του απεχθή ειδωλοποίηση, ένα φτηνιάρικο πορνικό φάντασμα, ένας αποτρόπαιος βρυκόλακας που πίνει το νεανικό αίμα του Ελληνικού Λαού.

Αυτή η επιβολή εμίανε τις καθάριες πηγές καθώς χύνουν το βίωμα του Λαού στην πολιτισμική δημιουργία και πετσόκοψε τους βλαστούς που από τις ρίζες μεταφέρουν μετουσιώνοντας τη δύναμη των χυμών σε άνθος. Αποτέλεσμα η πολιτισμική καθίζηση του ΝεοΕλληνισμού, που από τις ένδοξες αρχές ευθύς παρήκμασε χωρίς να ακμάσει (Βερναρδάκης). Δεν κατάφερε καν, για να πω ενδεικτικά ένα από μύρια κακά, να καλλιεργήσει αυτονόητη ερμηνευτική υπεροχή στην παράσταση του αρχαίου δράματος αφήνοντας το πολύτιμο ενεργό κειμήλιο έρμαιο ρηχού έως γελοίου Ευρωπαϊστικού ερασιτεχνισμού. Πολιτισμικά ο

ΝεοΕλληνισμός είναι σε χειρότερη καταβαράθρωση από ότι οικονομικά και στρατηγικά. Και αυτό συνιστά την τελειωτική καταδίκη του Καθεστώτος στις Δέλτους της Ιστορίας ενώπιον του Ζώντος Πνεύματος του Ελληνισμού.

Δείτε λοιπόν πώς όλα συνδέονται με όλα, τα όμοια με τα όμοια, τα θετικά με τα θετικά, τα αρνητικά με τα αρνητικά. Ο πολιτισμικός ετεροπροσδιορισμός του ΝεοΕλληνικού μορφώματος ως Κράτους δεν ανέκοψε μόνο τη φυσική δημιουργικότητα του Έλληνα σε σκέψη και τέχνη πελαγοδρομώντας τον σε Ευρωπαϊκά αδιέξοδα ή κατατρίβοντάς τον σε ακαθοδήγητες αντιδράσεις εναντίον τους. **Ο πολιτισμικός ετεροπροσδιορισμός συνεζεύχθη με πολιτικό ετεροπροσδιορισμό. Η χώρα έγινε αποικία της κατά καιρούς μιας ή της άλλης Ευρώπης, τελευταία δε του εκτρώματος της Ευρωζώνης. Και πάλι, πάρα πέρα, η εθνική εξάρτηση και δουλεία, η απώλεια της κυριαρχίας, συμπαρέσυρε τη δημοκρατία σε πτώση. Πολιτισμικός ετεροπροσδιορισμός, εθνική υποτέλεια και κατάλυση της Δημοκρατίας πάνε μαζί.**

Το διετύπωσε με κλασσική τελειότητα μορφής ο Περικλής στον επιτάφιο λόγο του, όταν έπλεκε το εγκώμιο των πρώτων πεσόντων στον πόλεμο εγκωμιάζοντας το μεγαλείο της Αθήνας. **Η ευημερία και ευδαιμονία του ανθρώπου εξαρτάται από την ελευθερία του, η δε ελευθερία από την ευψυχία του, την ακμή της ουσίας του, από την τελειότητα της υπαρξιακής ταυτότητάς του. Οικονομική επιτυχία, εθνική ανεξαρτησία και πολιτική δημοκρατία αλληλεξαρτώνται συνανήκοντας σε ένα ολοκλήρωμα, θεμέλιο του οποίου αποτελεί η πολιτισμική ταυτότητα του λαού.** Η ενιαία μάλιστα αρχή του όλου κάνει ώστε να υπάρχει αιτιώδης σχέση μεταξύ των μελών του, των παραμέτρων της μορφής του. Αρχή και αιτία είναι η πολιτισμική περιοπή, ο ιδιαίτερος τρόπος σκέψης και κώδικας αξιών, το αποκλειστικό

υπαρξιακό βίωμα του λαού και οι μορφές υψηλού πολιτισμού που να το εκφράζουν έτσι ώστε αυτό που οι μεγάλοι αριθμοί ενστικτωδώς ορέγονται να το απολαμβάνουν στην υψηλή μορφή που πληροί την ψυχή, ανεβάζει τον τόνο της ύπαρξης, φουσκώνει την άδολη υπερηφάνεια της ταυτότητας, μεγαλώνει τη δύναμη και ενεργοποιεί δεξαμενές μυστικές του Είναι. Αυτό είναι το νόημα του Παρθενώνα του Περικλέους.

Για θεωρία των κινήτρων να μιλάμε τώρα!

Το διαπεραστικό προφανές που εξακόντισε στους Αθηναίους πολίτες ο μεγάλος ηγέτης τους, επαναβρόντηξε ο κλασσικότροπος Κάλβος. Δειλοί και έμπλεοι φόβου είναι οι ανίκανοι, οι αστέριωτοι, οι αταύτωτοι. Αυτοί προορίζονται για δούλοι, είναι εθελόδουλοι στην κουτοπονηριά τους. Αντιθέτως, ικανότητα και δύναμη βγαίνει από ουσία, η ουσία δε έχει ισχυρή ταυτότητα. Αρετή είναι η τέλεια ικανότητα μιας ουσίας, αυτό που οι νεωτερικοί παφλασμοί αποκαλούν συγκριτικό πλεονέκτημα. Η τόλμη να αντιμετωπίζεις τους κινδύνους εδράζεται στην αρετή, στην ικανότητα. Πως ο ανίκανος και ανάρετος και αδύναμος και ανούσιος να τολμήσει οτιδήποτε; «Θέλει αρετή και τόλμη η ελευθερία». Και χωρίς ελευθερία πως μπορείς να πας καλά σε οτιδήποτε, με σταθερό και σίγουρο τρόπο; Ο δούλος εξαρτάται από την διάθεση του αφέντη του. Ποιος είπε ότι εξέλιπε η ανθρώπινη δουλεία; Διαγκωνίζονται οι εθελόδουλοι Γραικύλοι για τον στέφανο της ποταπότητας και του εξευτελισμού.

Το Καθεστώς πλέον ξεγυμνώθηκε. Με τις πράξεις και παραλείψεις των υποτακτικών θεσμικών του έκανε πασίδηλο ότι λογαριάζει την Ελληνική τιμή, την εθνική υπόσταση, αυτό το δικό του Σύνταγμα και τους Κανόνες της Δημοκρατίας ίσα με κουρελόχαρτο.

Πολύ καλά. Το καταλάβαμε.

Ο Λαός αναλαμβάνει την ισόθεο αυθεντία του και θα προβεί σε Συντακτική αναδόμηση.

Το Καθεστώς ευρίσκεται στον πανικό της αποκάλυψης της αφόρητης ασχήμιας του. Η τελευταία εντολοδόχος του Κυβέρνηση έπιασε πάτο στον βόρβορο της απάτης: να κάνεις το ακριβώς αντίθετο από αυτό που δεσμεύτηκες να κάνεις για να πάρεις τη λαϊκή εντολή, να κάνεις το αντίθετο αυτό για να εξυπηρετήσεις το Καθεστώς της Ευρωπαϊστικής υποτέλειας, και μετά να λες ότι εξαναγκάστηκες να βυθιστείς στον βούρκο της ανεντιμότητας για να προστατέψεις τα συμφέροντα του Λαού εναντίον της σαφέστατα εκπεφρασμένης βούλησής του. Τι πιο ποταπό μπορεί να υπάρξει;

Επι τέλους πιάσαμε πάτο. Καλό σημάδι!

Αυτά τα απλούστερα και φαινότερα έχουν καταγραφεί στην ψυχή του Λαού σαν προδοσία, και προσβολή από πάνω.

Επισημαίνω το σπουδαιότερο. Ο πολιτιστικός ετεροπροσδιορισμός του Ευρωπαϊσμού προετοίμασε τον εξωτερικό ετεροπροσδιορισμό της Ελλάδας ως αποικίας της Ευρωζώνης (απώλεια της εθνικής ανεξαρτησίας και κυριαρχίας), και αυτός εξυπηρετεί τον πολιτικό ετεροπροσδιορισμό του Λαού από το Καθεστώς εσωτερικής Κατοχής της Χώρας (οικονομική φεουδαρχική ολιγαρχία εκφραζόμενη με πολιτική δικτατορία υπό κοινοβουλευτικό μανδύα). Έτσι το Ευρώ έγινε εργαλείο κατάργησης της εθνικής κυρίαρχης ανεξαρτησίας και κατάλυσης της Δημοκρατίας. Δόλια δε αποτελεί την συμβολική μηχανή υπονόμησης της πολιτισμικής φυσιογνωμίας των Ελλήνων.

Γι αυτό η έξοδος της Ελλάδας από την Ευρωζώνη είναι ταυτόχρονα πράξη οικονομικής λογικής, διακήρυξη εθνικής ανεξαρτησίας και κυριαρχίας, σύμβολο τέλος και υπέρ πάντα πολιτισμικού αυτοπροσδιορισμού. Τίποτα δεν είναι διαυγέστερο και

επιτακτικώτερο από την τριπλή αυτή συνέργεια για σοφό σχεδιασμό και επιτυχή δράση. Είναι θέμα απόλυτης στρατηγικής προτεραιότητας. Η έξοδος από την Ευρωζώνη είναι το πρακτικό και συμβολικό νήμα για την έξοδο από τον Λαβύρινθο του Ευρωπαϊσμού στον οποίο έχει καταδικασθεί ο Λαός από συστάσεως του ΝεοΕλληνικού εκτρώματος, με επιδεινούμενα στάδια καταπίεσης στην ροή του χρόνου λόγω διαρκούς αποτυχίας του εγχειρήματος. **Αυτή η αντίσταση του νεώτερου Έλληνα, του Λαού μας, στην Ευρωπαϊκή αλλοτρίωση είναι το δάφνινο στεφάνι της αιώνιας δόξας του.** Τώρα Ευρωπαίοι της παρακμής έξω και οι εθελόδουλοι Γραικύλοι μέσα τα δίνουν όλα σε ένα πανικόβλητο κρεσέντο βορβοροκατακλυσμού.

Είεν!

Τα πράγματα πλέον ωθούνται από τα Πεπρωμένα του Ελληνισμού και τη μοίρα του Λαού στα έσχατα. Όλα βγαίνουν στο φως. Τα βασικά ερωτήματα τίθενται παρά τη λυσσαλέα αντίδραση του Καθεστώτος. Η Ελλάδα θα βγει από την Ευρωζώνη: είναι μονόδρομος για να προκόψει. Η Ελλάδα θα βρει τον βηματισμό της στο περιφερειακό της πεδίο: είναι ανάγκη για να δυναμώσει. Η Ελλάδα θα γίνει Κράτος του Λαού της: είναι προϋπόθεση για να ευημερίσει και επί τέλους να ακμάσει, να επιτύχει αυτό που της αξίζει και άρα δικαιωματικά της ανήκει, να αρθεί στα οικεία ύψη των μνημείων του Λόγου και της Τέχνης, όχι ως Μουσειακών εκθεμάτων, αλλά ως ζωντανών δυνάμεων που καθορίζουν τον ατομικό και συλλογικό βίο της κοινωνίας μεγιστοποιώντας τη δυναμική και αποτελεσματικότητά του.

Υπέρ πάντα, στη ρίζα όλων και εγγύηση άνθισής τους βρίσκεται η αυτογνωσία του Έλληνα, να βρει συνειδητά ο Έλληνας τον εαυτό του. Μόλις ανοίξει ο κάλυκας και γνωρίσει ο Έλληνας τον εαυτό του τίποτε μετά δεν είναι αδύνατο. Είναι καλά που το όλο ζήτημα

εστιάστηκε στο άθλιο Ευρώ. Δείτε πώς η ιστορία ενεργεί τους σκοπούς της και τελειοί τα τέλη της μέσω των αντίθετων επιδιώξεων μωρών κουτοπόνηρων.

«Ευρώ πάση θυσία»: τίποτε δεν ξεκαθαρίζει στο αίσθημα του Λαού τα πράγματα καλύτερα από αυτή τη βαρβαρική κλαγγή. Στον πανικό τους την ξεστόμισαν. Τώρα το Καθεστώς προσπαθεί να μαζέψει τα ασυμάζευτα. Το υπηρετικό πολιτικό προσωπικό του θα πάρει το μήνυμα της ζωής του τώρα.

Προσέξτε δυο βασικά ζητήματα.

Πρώτον, η δύναμη δεν χαρίζεται, δεν αγοράζεται και δεν δανείζεται. Δύναμη είναι η ένταση της ουσίας. Τρέφεται και αυξάνει με την ακμή του όντος. Αποτελεί τη διέγερση και το πεδίο προβολής της ταυτότητάς του.

Η έδραση στην ταυτότητά του είναι η μόνη αποτελεσματική οδός ενδυνάμωσής του. Με την οικεία δύναμη της ταυτότητάς τους τα κράτη υπεισέρχονται σε σωστές σχέσεις μεταξύ τους – δεν είναι αντιστρόφως οι σχέσεις η βασική παράμετρος της δύναμής τους. Η οικονομική δύναμη συνίσταται σε ισχυρή παραγωγική μηχανή. Όπως και η πολιτισμική δύναμη αποδεικνύεται με έργα δημιουργίας μορφών υψηλού συντονισμού προς το συστατικό βίωμα της ταυτότητας του Λαού, που έτσι λειτουργούν ως εστιακά κέντρα του πεδίου των δραστηριοτήτων του και συνεπώς ως πολλαπλασιαστές ενέργειας. Το ίδιο και η στρατηγική-στρατιωτική δύναμη φαίνεται στην επίδραση με την οποία σφραγίζει η χώρα τις δυναμικές γραμμές του περιφερειακού γεωπολιτικού πεδίου της και επέκεινα αυτού κατά το κράτος της ισχύος της.

Η δημιουργία είναι απόδειξη ισχύος.

Αντιθέτως προς τις ουσίες και τις δυνάμεις των ουσιών, οι σχέσεις είναι παράγωγα οντολογικά. Καθορίζονται από τους ταυτοτικούς χαρακτήρες των σχετιζομένων και τον βαθμό έντασης και ρυθμό ανάπτυξής τους.

Επομένως η διαδικασία ενδυνάμωσης ενός όντος συνίσταται ουσιαδώς στην καλλιέργεια της ταυτότητάς του. Με δανεικό πολιτισμό, δανεική στρατηγική κάλυψη και δανεικά χρήματα δεν θεμελιώνεται δύναμη, αλλά εμπεδώνεται υποτέλεια.

Και δεύτερον, επιπλέον, η ταυτότητα του Ελληνισμού είναι η πεμπτουσία του ανθρώπου. Δεν πρόκειται λοιπόν σε καμία περίπτωση για ζήτημα «καταδίκης στην ταυτότητά» σου, για ολέθρια απομόνωση όταν το Άνυσμα της Ιστορίας άγει σε βαθύτερη αλληλεξάρτηση των μερών του παγκόσμιου συστήματος και ηυξημένη συνδιάταξή τους στο κοινό οικουμενικό μέλλον. Δεν πρόκειται καθόλου για «ανάδελφο» έθνος. **Το ακριβώς αντίθετο: στον Ελληνισμό συναδελφώνονται όλοι οι άνθρωποι γιατί στο κλασσικό έξαρμά του ανθίζει η τελειότητα της ανθρώπινης ύπαρξης κατά το ανυπέρβλητο κάλλος της κοσμικής δημιουργίας.** Πρόκειται για κάτι απολύτως μοναδικό, όπου το αναγκαίο είναι και το ευκαίιο, το χαρακτηριστικό ιδιαίτερο αποτελεί το βαθιά καθολικό, το εθνικό έχει ομαλή συνέχεια με το υπερεθνικό.

Αυτή είναι η απόλυτη ιδιαιτερότητα του Ελληνισμού, κατάδηλη πολιτισμικά με έργα εμπνέουσας υπεροχής, τεκμηριωμένη ιστορικά κατά την διαδοχή του χρόνου από πρώτης φανέρωσης μέχρι σήμερα και στο μέλλον.

Αυτό είναι το ανυπέρβλητο συγκριτικό του πλεονέκτημα.

Η ψυχή του Λαού το ξέρει. Υπερήφανη για αυτό που είναι, φιλόξενη προς αυτό που δεν είναι αρκεί να είναι αυθεντικό, με γενναιότητα και τιμή ως υπέρτατες αξίες, κατ' ευθείαν απόγονοι του εσθλού και της αιδούς των κλασσικών, θυμοειδής και ατίθαση, αλλά

και σεβάσμια στην επιβολή του καλού, διαστελλόμενη στο θράσος, συστελλόμενη στην αξία, σοφή στο ζύγισμα των πάντων, στοχαστική της αρμονίας παντού, με την λάμψη στα μάτια και την χαρά της ζωής για κάθε ωραίο και ακμάζον, - νεανική μέχρι θανάτου ζει για την αιωνιότητα σαν το φυσικότερο πράγμα στον κόσμο.

Ο Λαός με την Νεότητά του μπροστά είναι έτοιμος για την μεγαλύτερη Επανάσταση, την Επανάσταση της αυτογνωσίας. Σαν τους ορεσίβιους Δωριείς, τις νεαρές αναρχικές χρυσές ορδές του Πρωθήβη θεού, που όταν καταλάγιασαν από τις κορυφογραμμές των περιπλανήσεών τους στον αριστόρροο Ευρώτα, και είδαν τον βίο τους υπό την μεγαλόπρεπη μορφή του Ταϋγέτου, τότε κατάλαβαν το ένστικτό τους, εννόησαν το βίωμά τους, ερωτεύτηκαν παράφορα αυτό που είδαν και εγνώρισαν, και έτσι συνέλαβαν τον Πολιτισμό του Κάλλους και γέννησαν το Ελληνικό θαύμα – ήρθε πάλι η ευλογημένη ώρα να γνωρίσει ο Έλληνας τον εαυτό του, να κατανοήσει γιατί είναι τόσο υπερήφανος, τόσο αγέρωχος από φύση, και να μεγαλουργήσει.

Με ένα αργυρό βόλι ξεμπερδεύουμε από τόσα φαντάσματα!

Με μια και την αυτή κίνηση αποτινάζουμε χρέη και βάρη και πέδες που μας φόρτωσαν και δεν μας ανήκουν, ποδοπατάμε το γελοίο Ευρώ, σπάμε τους παραμορφωτικούς Ευρωπαϊκούς φακούς με τους οποίους έχουν αναγκάσει τον Λαό να βλέπει τον εαυτό του, γκρεμίζουμε το άθλιο εσωτερικό Καθεστώς της φαυλοκρατικής ολιγαρχίας, σαρώνουμε την πολιτιστική σαβούρα της επίσημης Ελλάδας (τι ντροπή για τον Ελληνισμό!), διαπομπεύουμε την επαίσχυντη προπαγάνδα του μιντιακού κατεστημένου (άλλη όψη της ίδιας ολιγαρχίας της αναξιοκρατίας), πισσοπουπουλιάζουμε τους παλιάτσους του πολιτικού συστήματος – και λυτρώνουμε Λαό και Ελληνισμό από το όνειδος του ΝεοΕλληνικού Κράτους και του καθεστωτικού ΝεοΕλληνισμού.

Γένοιτο.

Χλευαστική Υποσημείωση

Το Κατεστημένο του Καθεστώτος πνέει τα λοίσθια.

Βάζει τον Αρχιεπίσκοπο να κάνει κήρυγμα υπέρ του Ευρωπαϊσμού.

Βάζει τον Πρόεδρο της Δημοκρατίας να κάνει τον κομματάρχη του Ευρωπαϊσμού.

Και βάζει τα «Μίντια» αντ-εθνικής εμβέλειας και διαπλοκής να προδιαγράφουν τι σχεδιάζει να κάνει μετά τις «συνοπτικές» εκλογές.

Δεν μιλάω για τον αφανισμένο και αφιονισμένο Πνευματικό, Καλλιτεχνικό και Εκπαιδευτικό κόσμο, είναι οδαλίσκες της Ευρώπης ούτως ή άλλως.

Για δε την πολιτική ηγεσία της χώρας δεν χρειάζεται να πούμε τίποτα, την εκθέτουν ανεπανόρθωτα οι πράξεις της και οι κουτοπόνηροι σχεδιασμοί των Μέσων ολοκληρωτικής προπαγάνδας. Προσέξτε, αν καταδέχεστε να τους δείτε, πως γελοιοποιούν (χωρίς να το καταλαβαίνουν) προβάλλοντας τους ερήμην του Λαού ανακηρυχθέντας «Μονομάχους».

Οι έρμοι «Μονομάχοι», θλιβεροί Δον Κιχώτηδες, πρέπει να διαφοροποιηθούν πάνω στην βασική συμφωνία τους και ταυτόχρονα να προετοιμάσουν την υπεσχημένη de jure ή de facto μετεκλογική συγκυβέρνηση επί της συμφωνίας τους.

Η Μεγασυμφωνία του Καθεστώτος είναι σαφής μετά την πρόκληση Schaeuble: **αποικιοκρατικά Μνημόνια υποτέλειας, Ευρώ και Ευρωπαϊσμός δεξιάς, κεντρώας και αριστεράς κοπής, με εσχάτως προστεθείσες παραλλαγές ακροδεξιές και ορθόδοξες αριστερές. Όλοι αυτοί είναι οι Προσκυνημένοι στο Είδωλο του Ευρώ. Και μάλιστα το**

παρακλάδι της ολοκληρωτικής προπαγάνδας που χειρίζονται οι δημοσκοπικές εταιρείες, μας έχει δώσει σε αδρές αλλά σαφείς γραμμές και το σκηνικό που θέλουν: οι ορισθέντες «Μονομάχοι» ισοβαρείς γύρο στο 20% ο καθένας και μετά οι παρατρεχάμενοι σε μια στάθμη περί το 5% έκαστος κάτι πάνω κάτι κάτω.

Όλοι αυτοί είναι οι Προσκυνημένοι του ΝΑΙ. Θα απορούσε κανείς αν ζούσε σε άλλη χώρα πως άραγε να λογαριάζουν το 62% του ΟΧΙ. Εκτός αν μας καλούν να προσγράψουμε τους περισσότερους από αυτούς στην χειρότερη μεταπολιτευτική Κυβέρνηση, επειδή αυτή συνέβη να υποστηρίξει με παλινωδίες και μισή καρδιά το Όχι επιζητώντας την ισοπαλία. Αν νομίζουν ότι μπορούν να προσβάλουν έτσι προκλητικά την νοημοσύνη των Μεγάλων Αριθμών ατιμωρητί, γελιόνται πλάνην οικτράν οι κουτοπόνηροι, πράγμα που δεν είναι ούτε η πρώτη – αλλά μπορεί να είναι η τελευταία τους φορά.

Ο Λαός θα τιμωρήσει «Μονομάχους» και Παρατρεχάμενους.

Ο Ελληνικός Λαός δεν έχει πει ποτέ Ναι στην ιστορική Ευρώπη από την εποχή του Φωτίου μετά την πρώτη σύστασή της μέχρι σήμερα.

7 Σεπτεμβρίου 2015